

„Otevři oči.“ Zdálo se jí, jako by jeho šepot vycházel z vnitřku její vlastní hlavy.

Poslechla. Mýtina, předtím tak temná, byla nyní žilkovaná mihotajícími se vlákny. Všechno, co bylo přes den zelené, se nyní třpytilo smaragdovými odlesky. V posvátné bázni sáhla na zem a utrhla stéblo trávy. Ohnivá jehlice, která tvořila jeho páteř, zazářila a potom zhasla.

Kajícně se zajíkla. „Nechtěla jsem–“

„Pst,“ řekl Numair tiše. „Podívej se na zem.“

Nad vrstvami neživé hmoty pod stromy se vznášela bledá bronzová mlha. Když nechala spadnout stéblo trávy na zem, jeho hřbet získal s dotekem země stejnou matně bronzovou barvu. „Navrací se k Bohyni,“ zašeptala.

Kámen, na němž seděla, i další kameny v dohledu byly žilkované tmavě stříbrně. Sova na nedaleké větvi pobleskovala s nádechem měděného ohně. Hraboš zavrtaný pod křoviskem blízko pramene vypadal jako bod tvořený měděným světlem.

Daina se podívala na své ruce. Byly protkané pramínky načervenalého světla, téměř jako by její žíly měly tu moc se rozzářit. S rudou se proplétaly proužky ohně měděné barvy. Pohlédla na sovu, na hraboše a na své ruce – všechno mělo stejný odstín mědi. Natočila se a zahlédla část Numairova těla. Také on byl protkaný rudým ohněm. Nad jeho kůží se však navíc jako závoj mihotala bílá, perleťová záře. Poznala světlo, které jí jednou ukázal Tahoi. „Seď rovně,“ poručil jí čaroděj tiše. „Musím s tebou zůstat v kontaktu, aby kouzlo fungovalo.“

Poslechla. „Kéž bych tohle mohla vidět sama.“

„Můžeš se to naučit. Zrak je ve tvé mysli, stejně jako moc léčit. Jen si zapamatuj, jak přesně své kouzlo cítíš, a pak trénuj jeho dosažení.“

„Jak ho mám dosáhnout?“

Něco mezi nimi se pohnulo a ona věděla, že teď se dívá do sebe samé. V centru jejího těla, hluboko uvnitř, pramenilo zřídlo měděného ohně.

Vykřikla a slaboučké vlákno vyšplhalo až k ní. Zachytila jej, otevřela oči a hodila jím směrem k sově.

„Ten pohyb ruky nepotřebuješ,“ řekl Numair. „V kouzlení myšlenky znamenají činy.“

„Když to dostatečně chceš,“ dodala. „Tak to aspoň říkala máma.“

„Měla pravdu.“

Sova neslyšně sklouzla vzduchem. Daina k ní natáhla paži a sova se na ni posadila, prohlízejíc si ji vážnými očima. Byl to samec sovy pálené vysoký něco přes třicet centimetrů, s typickou bílou maskou svého druhu a silným úchopem.

Volala jsi mě, noční sestro?

Jeho hlas byl chladný a ostrý. Byl také jasnější než hlas jakéhokoli zvířete, se kterým kdy rozmlouvala, kromě Ponuky.

„Jen abych tě pozdravila, Mlčenlivý,“ odpověděla s úctou.

„Nemusíš to říkat nahlas,“ podotkl Numair.

Daina zavrtěla hlavou. „Nemůžeme se to učit postupně?“ zeptala se, aniž by spustila sovu z očí. „Prosím?“

Cítila, jak se usmívá. „Cokoli si přeješ.“

Sova si s nelibostí načechrala peří. Rozhodovat o správné podobě výuky nenáleží takovým písklatům, řekla a odletěla.

„Já to slyšel,“ poznamenal Numair. „Má pravdu. A je čas přestat.“ Ukončení kouzla Dainu zasáhlo, jako by byla děravý měch na vodu a ta z ní crčela do všech stran. Otevřela oči.

„Jak ti je?“ zeptal se. Neodpověděla. Cítila podivné lechtání v mysli – pocit podobný těm, které vyvolávali Ocelorli, jen mírnější a daleko příjemnější – a rozhlížela se po jeho zdroji. Přicházelo to z jezírka. Z vody se vynořovala malá postavička, jen o málo větší než sova, s třpytivými šupinami.

I Numair viděl, na co Daina hledí. Vyslovil slovo, kterému Daina nerozuměla, a paseku zalilo jasné světlo. Malé samičí stvoření v jezírku pronikavě zapískalo a zmizelo zase ve vodě.

„Měla modré vlasy,“ řekla Daina úplně klidně. Její vzrušení na celý den bylo už vypotřebováno. „Měla šupiny po celém těle a modré vlasy.“

„Rusalka,“ zašeptal Numair. Snědá tvář mu hořela úžasem. „Myslím, že jsme právě viděli rusalku – vodní vílu.“ Došel až k jezírku a poklekl k němu. „Omlouvám se, maličká. Můžeš se znovu objevit?“

„Možná kdybys zhasil to světlo,“ doporučila mu Daina. Posadila se zpátky na kámen. V kolenou cítila mírnou slabost.

„Ach – jistě.“ Něco řekl a na mýtině zavládla zase tma.

Čekali, až Daina napůl usnula, ale rusalka se nevrátila. Nakonec Numair svou noční hlídku ukončil a probudil dívku. „Budu to muset říct králi,“ řekl a protáhl se. „Anebo raději ne. Ona nikomu neublíží. Říká se, že jsou před lidmi neuvěřitelně plaché.“

„Všimla jsem si,“ poznamenala suše.

Vykouznil světelnou kouli, aby viděli na stezku: oba byli unavení a pomoc potřebovali. „Vidět vodní vílu,“ zamumlal, zatímco ji vedl po stezce. „Žijeme v podivuhodné době, má malá mageleta.“

„Co je mageleta?“ zeptala se a zívla.

„Vlastně nic. No, ‚malá čarodějka‘. To přece jsi, ne?“

Jakmile opustili mýtinu, Daina zahlédla koutkem oka nějaký pohyb. Z větve vysokého dubu je pozorovala další maličká osůbka, tentokrát zelená žena. O stromových skřítcích se rozhodla před Numairem nezmiňovat, aspoň ne teď. Nebyla si vůbec jistá, jestli se jí oslovení „mageleta“ líbí.